

Huấn Tình

Contents

Huấn Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12

Huấn Tình

Giới thiệu

Editor.....KumikoThể loại: Phụ tử Huấn- shortCái truyện này có thể gọi là một short fic nhưng thật là không biết tựa đề

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huan-tinh>

1. Chương 1

Phó Giác Lăng cả ngày nay luôn mơ hồ dự cảm có điềm xấu sắp đến, xoa ấn mi mắt nặng trĩu, người cảm thấy chút mệt mỏi liền phân phó Vương Văn đích trợ thủ: “Quay về Phó công quán”.

Wang Wen theo kính chiếu hậu nhìn lướt qua Phó Giác Lăng, đôi mắt đều nổi quầng xanh đen, do dự mãi vẫn phải mở miệng nói: “Nhị thiếu gia vẫn là chú ý thân mình một chút đi, cứ như vậy... thật không tốt”.

Lời nói không đầu không đuôi nhưng trong lòng hai người lại đều nhất nhất hiểu rõ mọi ý tứ. Từ bởi vì chuyện đó mà bị Đại soái cho sung quân đến đây, Nhị thiếu gia liền cả ngày thanh sắc khuyển mã (1), không chút nào cố kỵ tướng lĩnh thuộc cấp bất mãn cùng chỉ trích. Thân thể cũng suy kiệt rất nhiều, thiết nghĩ lúc trước là thiếu gia tràn đầy khí phách cùng hăng hái thì hiện tại lại bạc nhược, gầy mòn.

Phó Giác Lăng khẽ nhíu mày, nếu đổi là người khác ở trước mặt hẳn nói những lời này, hẳn sớm đã nổi trận lôi đình nhưng Vương Văn thì khác. Cậu ta đã đi theo hắn một thời gian dài, vốn ở quân lý cũng là một tướng lĩnh, lại bởi vì hắn mà cùng nhau bị sung quân đến cái vùng Lâm Bình nhỏ bé này, tiền đồ sáng lạng coi như vụt tắt, hẳn ít nhiều đối với cậu có chút hổ thẹn trong lòng.

“Việc này đừng nói nữa, trong lòng ta rất rõ ràng.”

Wang Wen nghe mà trầm nghĩ, Nhị thiếu gia cậu là rõ ràng cái gì chứ? Cậu làm như vậy không phải là vì giận đối Đại soái hay sao? Ai cũng biết Phó Đại soái cưng chiều nhất là đứa tiểu tử này. Nếu không phải

lần này tai họa quá lớn, người cũng chẳng cần phải đầy tiểu tử đến nơi này mà tự cảnh tỉnh bản thân. Nếu sự tình hiện giờ mà truyền đến tai Đại soái, Nhị thiếu gia cậu chẳng phải là tự hại bản thân mình.

Bất quá Vương Văn chỉ dám nghĩ ở trong lòng, liếc nhìn sắc mặt của Phó Giác Lãng, bao nhiêu lời đến cửa miệng đều nhanh chóng nuốt trở lại.

Phó Giác Lãng vừa bước xuống xe đã thấy quản gia Vương bá đứng ở trước cửa lớn, tim đột nhiên nhảy dựng, trực giác cấp báo có chút không tốt, quả nhiên, Vương bá khom người nói: “Thiếu gia đã trở lại, Đại soái đã đến, đang ở thư phòng chờ cậu.”

“Phụ thân?” Phó Giác Lãng cảm thấy có chút không ổn. Phương Bắc người Nhật đang rục rịch, Đông Nam Hoắc quân lại như hổ rình mồi, đúng là thời buổi rối loạn, phụ thân không ở trấn thủ Đông Bắc, lại tới gặp đứa nghịch tử bị ngài trực xuất này để làm chi?

“Tôi đã biết, không cần cho người vào hầu hạ.” Phó Giác Lãng nhanh chóng đi về phía thư phòng.

Wang bá trong lòng thở dài, cùng sĩ quan thân tín của thiếu gia nói chuyệnNhị Thiếu gia lúc này, chỉ e là.....

.....

(1) Thanh sắc khuyến mã: chỉ lối sống hoang dâm vô đạo

2. Chương 2

Phó Giác Lãng đứng trước cửa thư phòng, chào theo nghi thức quân đội: “thiếu tướng Quân đoàn 17 -Phó Giác Lãng xin gặp Đại soái”.

Phó Giác Lãng hai mắt nhìn thẳng khoảng không phía trước, không thấy phụ thân liếc mắt nhìn mình một cái.

Phó Tây Giang sắc mặt trầm tĩnh, nhìn đứa con hơn hai tháng không gặp đã gầy đi rất nhiều, râu rậm rạp, quần áo nhăn nheo, tinh thần lộ vẻ sa sút trầm trọng khác xa với phong thái đỉnh đặc ngày xưa.

“Ưm”. Ngài nhàn nhạt lên tiếng, lại không nói tiếp lời nào. Tiểu nhi tử tính tình nhanh nhẹn, cũng không sợ ngài, từ trước đến giờ đều gọi cha trước mặt bao người. Còn ngài chính là không muốn đứa con cậy vào thân phận mà làm càn, ở quân doanh chỉ cho phép gọi là Đại soái. Nó từ trước đến giờ đều trăm lần không tình nguyện nghe theo, hiện tại tai sao lại đảo ngược, còn dùng nét mặt cau có nhìn mình. Phó Tây Giang cố gắng áp chế tức giận.

Phó Giác Lãng đợi trong chốc lát cũng không thấy Phó Tây Giang mở miệng nói, hắn rốt cục nhìn không được liền hỏi: “Đại soái, ngài vì sao đột nhiên lại đến đây, chẳng lẽ người Nhật có động tĩnh gì hay Hoắc gia lại ở biên giới khiêu khích?”

Thật còn biết quan tâm đến quân vụ, Phó Tây Giang không trả lời, chỉ hỏi: “Mấy ngày nay, người đã làm gì?”

Phó Giác Lãng không ngờ phụ thân lại hỏi câu này, lập tức sửng sốt, hắn đến đây cũng hơn hai tháng, cơ hồ mỗi ngày đều nghe hát ở Hồng phường, nhất là gần đây, bọn thuộc cấp hiến cho hắn thú vui mới của Tây Dương, so với Phúc Thọ cao còn hăng hái gấp nhiều lần, quả thực làm cho hắn ăn không biết ngon! Nhưng những chuyện này sao có thể nói.

Trong lòng tính toán phụ thân có thể đã mềm lòng, chỉ trông cậy vào lúc này có thể được ân xá trở về, lập tức bịa vài chuyện để dối phó

Hắn mặc dù chùng đó thời gian chưa từng đụng đến quân vụ nhưng rốt cuộc mỗi ngày đều ở quân doanh, cũng nghe thấy, chứng kiến không ít chuyện, lập tức nói: “Lâm Bình quân binh khá đông, do ở xa mà trang

bị quân dụng còn thiếu khá nhiều. Nếu được trang bị đầy đủ tôi dám chắc Lâm Bình sẽ trở thành thanh lợi kiếm của ngài.

“Thế sao?” Phó tây Giang nâng mày: “Vậy người nói xem, đại doanh Lâm Bình tổng cộng có bao nhiêu binh lính? Có bao nhiêu trang bị quân dụng? Còn thiếu ít nhiều?”. Phó Giác Lãng nghẹn lời, những cái này làm sao hắn biết được.

Phó Tây Giang thấy hắn ấp úng, nhú mày trách mắng: “Người thân là Lâm Bình Quân đoàn trưởng, mà ngay cả dưới tay có bao nhiêu binh lính cùng vũ khí cũng không biết! Vậy làm sao để cấp trên có thể tin tưởng đây?”

Phó Giác Lãng trong lòng bất bình, có bao nhiêu binh sĩ thì phụ tá của hắn nhớ là được rồi, hắn đường đường là Đông Bắc tiểu Thái tử gia, bắt quá tạm thời hồ lạc Bình Dương thôi, vì sao phải đi quan tâm cái nơi cả đại bác bắn còn không tới này.

Phó Tây Giang thấy hắn không phục, cười lạnh nói: “Nếu lúc này ta muốn phái Lâm Bình quân xuống phía tây trợ giúp, người chuẩn bị như thế nào phái binh?”

Phó Giác Lãng đối quân vụ Lâm Bình kì thật mơ hồ, chỉ bằng trí nhớ mà nói: “Sư đoàn 17 và 15 có thể đảm nhiệm”. Hắn nhớ rõ mỗi lần họp, tên sư trưởng đầu trọc của sư đoàn 17 và tên sư trưởng râu mép lớn của sư đoàn 15 đối với hắn luôn xoi mói, tả hữu đều xem không vừa mắt.

Phó Tây Giang sắc mặt càng âm u: “Nếu là như thế chiến bại là điều không còn nghi ngờ! Lâm Bình quân binh nhiều? Hừ...Lâm Bình quân binh tuy nhiều đa số là dân trốn nạn ở các vùng lân cận, dân binh phân tán lỏng lẻo, căn bản không thể ra chiến trường”.

Phó Tây Giang sớm đã biết rành mạch chuyện ăn chơi của đứa con nhưng đến mức này thật làm cho hắn càng thêm giận không kiềm được, cầm lấy quyển sách trong tay ném xuống đất: “Lâm bình binh sách người có từng xem qua? Năm trăm dân binh sắp xếp thành hai đội, người cũng không biết! Hai tháng nay, người làm được tích sự gì!”

Rốt cuộc vẫn là yêu thương đứa con này, Phó Tây Giang trong lòng biết chính mình đã nuông chiều hư nó, dù nó có sai lầm cũng không nỡ quăn giáo, nếu như đứa nhỏ này nói thật, liền có thể bỏ qua.

Phó Giác Lãng á khẩu không trả lời được, Phụ thân rõ ràng là biết chi tiết mới cố ý hỏi hắn, như vậy khởi binh vẫn tội làm cho hắn không thể không khuất phục.

Thấy đứa con không nói gì, Phó Tây Giang mất kiên nhẫn, cả giận nói: “Người có còn nhớ quy củ? Trưởng bối hỏi chuyện, người dám làm càn không đáp!”

Phó giác lãng trong lòng ủy khuất, cứ tùy tiện nói: “Tôi làm cái gì Đại soái đều biết, cần gì còn cố hỏi? Đại soái người muốn hạ quân pháp xử trí, thuộc cấp đây cũng cam chịu!” (có chí khí ghê a)

“Làm càn!” Phó Tây Giang không ngờ đến tiểu nhi tử lại lớn gan như thế, hai mắt trợn trắng quát: “Người muốn quân pháp, ta liền thành toàn cho người!”

Người đâu!”

3. Chương 3

Đứng ngoài cửa chờ đợi, Vương Văn nghe lệnh tiến vào

-“Không làm tròn trách nhiệm nên đánh bốn mươi! Lừa gạt cấp trên nên đánh bốn mươi! Người truyền quân pháp tiến vào ở trước mặt ta đánh! Ta muốn nhìn xem hôm nay ai dám xin tha! Truyền lệnh xuống, toàn bộ sĩ quan đều tiến vào nhìn, đây là kết cục của không làm tròn trách nhiệm “.

Phó Giác Lãng nghe qua sắc mặt trắng bệch, lúc trước hai mươi quân còn đã làm hấn hai ngày không ngồi được ghế, tám mươi quân còn chẳng phải là muốn lấy mạng của hấn đi? Huống chi... Phải ở trước mặt toàn bộ thuộc cấp của mình mà bị đánh thật là mất mặt.

Phó Giác Lãng trong lòng trầm xuống, chỉ cảm thấy phụ thân từ lúc đày hấn đến nơi này, liên đới với hấn hà khắc hơn nhiều, bất cần nhân tình, không còn bộ dáng phụ thân ôn hoà nữa, trong lòng ủy khuất khó nén.

Vương Văn nghe thấy khó xử vô cùng, hướng Phó Giác Lãng nháy mắt, đáy lòng thở dài, tiểu thiếu gia, còn không mau chóng xuống nước nhận lỗi, Đại soái lần này thật sự phát hỏa rồi.

Phó Tây Giang thấy Vương Văn chần chờ do dự, lửa giận càng tăng lên, thanh âm càng lạnh lùng: “Quân lệnh đều dám không nghe, lá gan của ngươi cũng thật lớn! Lâm Bình quân các ngươi quân kỉ đúng là thật tốt a”.

Vương Văn nghe thấy, vội vàng thỉnh tội, không dám tái chần chờ, chỉ cho Phó Giác Lãng ánh mắt khó xử.

Phó Giác Lãng sắc mặt cứng ngắt, hấn tự nghĩ vẫn chưa phạm sai lầm gì lớn, lại bị phạt đến nơi đây chịu khổ chịu tội, hiện giờ cả sai lầm nhỏ cũng muốn trách phạt, lại còn ở trước mặt thuộc cấp, hấn còn gì thể diện, trong lòng ủy khuất tức giận. Hấn từng thấy qua đại ca sượng mặt trên giường bị phụ thân quân pháp trừng phạt, kia vết máu loang lổ nhìn đến phát hoảng. Không phải không sợ nhưng hấn xưa nay đều quật cường, giờ phút vẫn không chịu mở miệng nhận sai.

Hạ nhân đã chuẩn bị xong xuôi, Phó Giác Lãng cắn chặt răng, hai mắt nhìn chằm chằm cái ghế kia như muốn thiêu đốt nó.

Phó Tây Giang thần nhiên nói: “Lấy dây thừng đến đây”

Phó Giác Lãng cả kinh, trước mắt không thể tin: “Muốn đánh cứ đánh, người sao lại còn trối tôi!” Lời nói hỗn xược, ngay cả kính ngữ cũng không màn đến. (hơi bị thích em này nha, rất khí phách)

Phó Tây Giang, ánh mắt chăm chú nhìn đứa con, cố gắng trấn tĩnh nói: “Ngươi đã trúng đánh liền biết, có dây thừng so với không có, có gì tốt hơn”. Lời nói đó nửa là hù dọa cũng nửa là sự thật. Quân còn thô kệch tàn nhẫn, Phó Giác Lãng là tiểu thiếu gia từ nhỏ “Cầm y ngọc thực” làm sao chịu nổi. Càng không nói đến trong quân có quy tắc, nếu là chống đỡ hoặc trốn tránh quân còn đều là phải đánh lại từ đầu. Thực đến khi đau, còn làm sao quần được, chỉ sợ sớm đã ngã cả thân mình xuống đất, có dây thừng trói chặt xem như là khai ân.

Phó Giác Lãng quả nhiên sắc mặt trắng nhợt.

Mắt nhìn mọi thứ đều chuẩn bị tốt, Phó Tây Giang liếc mắt nhìn hấn nói: “Không vội, chờ các sĩ quan đến đông đủ rồi chúng ta bắt đầu đánh cũng được.”

Phó Giác Lãng lòng nóng như lửa đốt, biết rõ rằng phụ thân là đang muốn buộc hấn đi vào khuôn khổ. Phụ thân đã quyết tâm giáo huấn thì tuyệt sẽ không nường tay. Hấn biết rõ giờ phút này không cần biết cái gì là thể diện, đành cắn răng cúi đầu nhận lỗi: “Phụ thân bớt giận, Giác Lãng biết sai... Về sau Giác lãng nhất định sẽ chuyên tâm hơn”.

Hấn liếc mắt một cái, nhìn sắc mặt không rõ vui buồn phụ thân, thật cẩn thận cười cầu hòa: “Này vốn là làm việc nhỏ, hai tháng qua có rất nhiều sự vụ, có chút sợ hãi cũng là bình thường thôi. Huống chi phụ thân là Đại Soái, nếu đánh con trước mặt thuộc cấp, người chẳng phải tự mình đánh mất thể diện sao?”.

Phó Tây Giang ngạo nghễ liếc nhìn đứa con, rốt cuộc vẫn là biết sợ. Ý định từ trước nếu đứa con chịu nhận sai liền có thể bỏ qua, bất quá lúc này, hấn đã thay đổi chủ ý, quyết tâm phải nghiêm túc quần giáo một lần. Lập tức, nghiêm mặt quát: “Ai chuẩn người cợt nhả! Ta không có chơi đùa cùng người! Quỳ xuống!”

Giác Lãng trong lòng chợt lạnh, phụ thân nổi giận, hấn rốt cuộc cũng không dám phán kháng, chỉ chậm rãi quỳ xuống.

– “Quân còn đâu!”

Vương bá liền tiến vào, mắt nhìn tiểu thiếu gia đang mím môi quỳ bên cạnh, hòa nhã nói: “Lão gia bớt giận, chỉ một một chút lỗi, làm sao lại phải dùng đến quân côn. Trong nhà chỉ có cái này...”. Nói xong liền đưa ra một cây đen sẫm sáng bóng chính là roi mây.

Phó Tây Giang biết Vương bá thương xót hần, quân côn tàn nhẫn, không chú ý sẽ tổn thương gân cốt. Tay tiếp nhận roi xem như chấp nhận sự cầu tình này.

Vương bá khép cửa lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai cha con

-“Ta cho con một lần cơ hội cuối cùng, nói cho thật.” Phó Tây Giang cầm roi trong tay, trầm giọng nói.

Phó Giác Lăng một từ cũng không dám dối nữa, thất thần nói: ” Con... Con lúc trước nói dối, hai tháng nay.. con đích thực không không có quan tâm quân vụ...” Trong lòng mọi chuyện đều cẩn thận suy tính cái gì nên nói cái gì không nên.

-“Cho người cơ hội tự mình nói, còn áp a áp úng, còn ra bộ dáng của một quân nhân sao?” Phó Tây Giang không kiên nhẫn xem hần cố gắng che giấu, trầm giọng quát.

Phó giác lăng ngẩng đầu, ủy khuất: “Giác lăng biết sai, hai tháng nay Giác Lăng bởi vì bị người răn dạy trực xuất đến nơi này, tâm tình không tốt, không có lòng dạ quan tâm quân vụ, chỉ là trao quyền cho cấp dưới, còn mình đắm chìm trong thanh sắc...”

Phó Tây Giang vẽ mặt bình thản như dòng nước: “Nói như vậy ra là lỗi của người làm phụ thân như ta đây”

Phó Giác Lăng mím môi: “Giác Lăng không dám, phụ thân quản giáo Giác Lăng là không sai, huống chi là Giác Lăng chính mình phạm sai lầm, sa vào vui đùa, không quản quân vụ, là Giác Lăng không tốt”.

Phó Giác Lăng nói xong, không gian yên ắng, hần cúi đầu nhìn mỗi bước chân phụ thân gõ xuống nền đất mang theo tia lạnh như băng đích tức giận, làm cho trong lòng hần không khỏi hoảng lên.

- “Sa vào vui đùa.” Phó Tây Giang lập lại một lần này bốn chữ, cười lạnh một tiếng: “Người đến nói xem như thế nào cái sa vào vui đùa.”

Sau lưng một tia mồ hôi lạnh uốn lượn xuống, Phó Giác Lăng nói: “Du tứ thanh lâu, đắm chìm thanh sắc... Giác lăng biết sai, cam lĩnh gia pháp, chính là cầu phụ soái chớ tức giận mà làm tổn hại bản thân. Giác Lăng thật lo lắng”.

Phó Tây giang từ chối cho ý kiến, chỉ thản nhiên nói: “Nếu cam lĩnh gia pháp, còn không bài chính tư thế?”

4. Chương 4

Roi mây gõ gõ ở móng, Giác Lăng mặt ửng hồng, không thể tin vào những gì mình vừa nghe. Từ trước đến nay, chỉ cần hần nhận sai, phụ thân cùng lắm chỉ là ngoài miệng giáo huấn cho thông suốt, chưa bao giờ đối với hần động thủ. Hần cứ ngỡ cũ soạn lại chỉ thật không ngờ lần này phụ thân lại quyết tâm giáo huấn.

-“Người đừng nghĩ hôm nay có thể trốn thoát, đến khi nào người bày đúng tư thế thì chúng ta bắt đầu”

Phó Giác Lăng ngẩn ra, từng giây từng phút trôi qua, hần thật không chịu đựng nổi không khí trầm mặc cùng cảm giác chờ đợi trách phạt dày vò. Hần cắn răng một cái, nhắm hai mắt, nghiêng mình nằm sấp xuống, móng nhô cao về phía trước

-“Giác Lăng biết sai, thỉnh phụ thân trách... A!”

Một roi tàn nhẫn đánh xuống cắt ngang lời nói, móng đau đớn kịch liệt làm cho hần nhin không được kêu thảm một tiếng. Phó Tây Giang không có cho đứa con có thời gian thở dốc, liền tiếp mười roi toàn lực đánh cùng một chỗ, mặc dù cách quần nhưng ngài đều có thể thấy móng của nó đã sưng lên một mảng.

-“A...” Phó Giác Lãng đau đến đến run rẩy, trên người đầy mồ hôi lạnh. Hắn còn chưa bao giờ bị đánh qua, càng không cần nói đến nghiêm phạt như vậy. Nước mắt sớm đã đóng đầy mặt, theo bản năng đã nghĩ tới muốn chạy trốn.

Phó Tây Giang một tay đè lại thất lưng đứa con, không cho nó giãy dụa, trầm giọng hỏi:

-“Vì sao đánh người?”

Phó Giác Lãng run rẩy nghẹn ngào: “Du tứ... Thanh lâu...” Nói chưa xong, chỉ cảm thấy roi mây quật trong không khí phát ra tiếng vang lạnh thấu xương, đánh nát một chút ương bướng cuối cùng của hắn. Một hơi lạnh xông đến phổi, mông lại truyền đến một trận đau đớn, hắn hung hăng cắn chặt cánh tay như muốn giảm đi phần nào đau đớn nhưng so với hai mươi roi nghiêm hình đoạt mệnh tiếp theo thật chẳng thấm tháp gì. Hắn đau đến mức không ngừng giãy dụa nhưng lại bị phụ thân gắt gao giữ chặt, không thể nào tránh khỏi. Roi mây cứ không ngừng chuẩn xác mà nhắm đến cái mông đầy thương tích kia mà đánh.

Phó Giác Lãng đến mức này thì không cần để ý đến thể diện gì nữa, một tay nắm lấy ống quần phụ thân, nức nở nói: “Phụ thân! Phụ thân bớt giận, con biết sai rồi... Phụ thân đừng đánh ...”

Phó Tây Giang vẫn chỉ hỏi bốn chữ: “Vì sao đánh người?”

Phó Giác Lãng nghẹn ngào, rơi lệ nhưng không trả lời. Hiển nhiên là có điều còn che giấu.

-“Đã như vậy thì tiếp tục.” Phó Tây Giang bình thản nói gần như vô tình: “Bây giờ là bốn mươi roi đánh đến khi người chịu nói mới thôi, mỗi tội đều tăng gấp đôi”.

Phó Giác Lãng cắn môi, tiếng roi mây quật trong không thất rợn người làm cho hắn trong nháy mắt thần kinh như tê liệt, rốt cục cũng không thể chịu nổi loại tra tấn này gọi một tiếng: “... Phụ thân!”

Roi mây chỉ thẳng ngay mặt

- “Không nói?”

Phó Giác Lãng sắc mặt ảm đạm, nức nở nói: “con... con hút Phúc Thọ cao...”. Quả nhiên, sắc mặt Phó Tây Giang bỗng chốc lộ vẻ lo lắng.

-“Vút”

- “A!” roi mây không khoan nhượng trút xuống, trước nay chưa từng cảm nhận loại cảm giác đau đớn như thế làm cho hắn không giật nảy cả người, mông bị tác động mà truyền đến đau đớn kịch liệt (đoạn này chém nhiệt tình luôn á). Đau đớn này chưa vơi thì roi đã tiếp tục hạ xuống. Sau khoảng mười hạ, Phó Tây Giang mới thu tay lại.

Phó giác lãng gắt gao cắn cánh tay, mồ hôi lạnh đã muốn thấm ướt quần áo.

-“Phụ thân chờ một câu nói thật của người thật không dễ dàng” Phó Tây Giang hí hai mắt, nhìn đứa con, ánh mắt lộ ý tức giận cùng thất vọng.

Phó Giác Lãng rơi lệ gian nan nói: “con... biết sai rồi... không dám lại lừa gạt người... cầu phụ thân tha thứ... con nhất định sẽ cai được nó..khôn dám tái phạm...”

Phó Tây Giang nhìn ánh mắt mang đầy vẻ khẩn cầu của đứa con thực không đành lòng. Nhưng nghĩ đến hắn đối với mình mọi cách lừa gạt cùng ương bướng, lửa giận trong lòng liền không thể nhịn được.

-“Giác Lãng, cởi quần.”

5. Chương 5

Phó Giác Lãng khiếp sợ nhìn phụ thân, không dám tin lòng ngài lại sắt đá đến thế

-“Phụ thân...”

“Lời phụ thân nói người không có nghe sao, cỡi quần!” Phó Tây Giang giờ phút này hai mắt nén giận, càng lộ ra uy thế trấn áp khủng khiếp.

Phó Giác Lãng tay gắt gao giữ chặt dây lưng, mặt đầy kinh hoảng, ánh mắt đầy khẩn cầu nhìn về phía phụ thân. Nhưng Phó Tây Giang vẫn như trước, mặt không hề biến sắc.

Phó Giác Lãng biết lần này tuyệt không thể nào tránh khỏi chỉ là từ trước đến nay phụ thân đều nhất nhất thương yêu mình như thế nào lúc này vừa gặp mặt liền trách phạt nặng nề, hẳn đều đã nhận sai cùng khẩn cầu cũng không có chút động lòng, người thật sự không thương xót con ư?

“Đại soái người muốn đánh cứ đánh, có gì còn làm nhục tôi! (đúng! đúng..có chí khí a..vỗ tay tán thưởng) Ngài vì chuyện ở Vân Dương tin những kẻ bụng dạ khó lường kia đem tôi sung quân đến nơi đây còn chưa đủ, hiện tại đội không kịp đích thân đến đây muốn đánh chết đứa nghịch tử này ư?” (câu này tự biên luận)

Không khí nghiêm nghị trầm mặc.

Nói ra lời này đối với phụ thân là cực điểm mạo phạm nhưng giờ phút này, Phó Giác Lãng đã vô cùng tự ti nghĩ mình là một kẻ bất tài vô dụng lại gặp phụ thân trầm mặc không nói gì, to gan nói: “Nếu Đại soái đối với Giác Lãng đã mang tâm nghi kỵ thì Giác Lãng cam nguyện xóa tên khỏi quân ngũ, không để cho ngài phải phạt lòng nữa” (Còn biết dối này).

Phó Giác Lãng đang bạo gan đánh một canh bạc lớn. Vân Dương đã được phân lập thành vùng đất riêng của hắn, đã tự lập môn hộ thế nhưng miệng lưỡi thế gian lại thêu dệt rằng Phó gia công tử chính là mang tâm tư của “Lý Thế Dân” muốn mưu quyền đoạt vị, nhưng hắn nào có nghĩ đến việc ấy. Phó Tây Giang lúc ấy thân Đại soái nếu không nghiêm hình chấp pháp thì làm sao có thể phục chúng. Còn nhớ rõ ngày ấy, trước mặt hàng vạn binh lính, tiểu tướng quân trên giáo trường đã trúng hai mươi quân côn, ký ức đau đớn và nhục nhã kia đến nay vẫn còn mới mẻ. Hắn thậm chí còn chưa được thương được mấy ngày đã bị phụ thân phán một câu lạnh như băng “điều đến Lâm Bình” thật đau thấu tâm can.

Hắn không tin phụ thân không có một tia đau lòng, giờ phút này nhắc tới việc này chính là đánh một canh bạc lớn dựa vào sự mềm lòng của phụ thân.

Sau một lúc lâu, Phó Tây Giang lại cười nhạt nói: “Mới trúng có ba mươi roi mây đã đau đến mức kêu cha gọi mẹ, phụ thân không nghĩ là người có khả năng thay thế vị trí của ta”.

Phó Giác Lãng ghen đáng cổ họng, ửng hồng hai má.

“Chiều trò giở ra hết rồi sao?” Phó Tây Giang liếc mắt nhìn đứa con đang quỳ trên mặt đất hừ lạnh một tiếng.

Phó Giác Lãng cắn răng, cúi đầu không nói.

Phó Tây Giang quát: “Người họ gì?”

Phó Giác Lãng cả kinh, không dám không đáp, lúc này phụ thân trên người toát ra khí thế lạnh như băng làm cho hắn phía sau lưng đầy mồ hôi lạnh.

“Họ... Phó.”

“Vậy còn nhớ rõ Phó gia gia quy?” Từng chữ từng chữ phụ thân nói ra đều mang một tia sắc lạnh.

Ngón tay khẽ run lên, Phó Giác Lãng cắn môi, trên mặt cùng trong lòng đều là lộ vẻ sầu thảm: ” nhớ rõ”.

Phó Tây Giang bóng lưng che khuất nên không thấy rõ sắc mặt đã bớt giận, lạnh lùng nói: “Đọc”

Phó Giác Lãng ấp úng nói nhớ rõ chính là khoảng năm sáu điều gì đấy. Cái gọi là gia quy đơn giản chính là quy tắc mà con cháu phải nhất mực tuân thủ: không thể lừa gạt trưởng bối, phải lễ phép với bề trên, càng không nói đến tầm hoa văn liễu, làm việc không đàng hoàng. Phó gia mặc dù có quy tắc nhưng với hắn mà nói không khác gì rỗng tuếch.

Phó Tây Giang xưa nay quản giáo đứa con cả rất nghiêm khắc nhưng đối hắn lại hết sức sủng ái. Hơn nữa trong quân ngũ nếp sống khô khan nhàm chán, hắn có ăn chơi, đánh bạc một chút thì Phó Tây Giang cũng mắt nhắm mắt mở mà cho qua. (tự mình chiều hư con thì con trách ai)

Phó Tây Giang thấy hấn áp úng nửa ngày cũng không nói nổi một câu, cả giận: “Chẳng trách người vô pháp vô thiên, đúng là ngay cả gia quy cũng không nhớ rõ. Vậy thì hôm nay để phụ thân hảo hảo dạy bảo người một phen”. Dứt lời, roi mây dừng ngay Phó Giác Lãng đích đai lưng: “Tôi không nghĩ nói lần thứ ba”.

Phó Giác Lãng vẫn giãy dụa nhưng Phó Tây Giang không còn kiên nhẫn nữa, một tay giữ chặt thắt lưng đứa con, một tay liền nắm lấy dây lưng muốn cởi ra. Phó Giác Lãng kinh hãi, sắc mặt nóng lên như lửa, theo bản năng bắt lấy tay phụ thân, khóc nức nở khẩn cầu: “Phụ thân...”

Phó Tây Giang không hề động lòng, thẳng tay rút lấy dây lưng, đe, quần cởi xuống. Phó Giác Lãng chấn động, xấu hổ vùi mặt vào bên trong khuỷu tay.

Sau ba mươi roi không chút lưu tình khắp mông đã phủ đầy những mảng sưng tím, có chỗ đã rướm máu. Phó Tây Giang nhìn bộ dáng run rẩy đứa con, trong lòng nửa là đau lòng nửa là tiếc rẻ rèn sắt không thành thép vô cùng buồn bực.

Phó Giác Lãng nằm úp sấp trên ghế, ngón tay nắm chặt thành ghế, phía sau đau đớn từng đợt truyền đến, phụ thân roi mây trong tay nhắc nhở hấn trừng phạt còn chưa kết thúc. Không biết đến tột cùng là trong lòng có bao nhiêu ủy khuất, nhục nhã, vẫn là phía sau lạnh thấu xương cùng đau đớn. Phó Giác Lãng vùi đầu, răng nanh gắt gao cắn lấy cánh tay lấy chống đỡ đau đớn, nước mắt cũng không tự chủ theo hai má chảy xuống.

Phó Tây Giang nâng roi lên, nhìn cái lưng run rẩy kia có phần do dự nhưng cuối cùng vẫn là xuống tay không khoan nhượng.

Đau lòng không nguôi cũng chẳng còn hơi sức để khóc. Từng roi một không nương tình mà vụt xuống, từng roi chạm vào da thịt trần lại tạo thành tiếng vang thanh thúy đến rợn người cùng đau đớn ngày một gia tăng không ngừng tra tấn tinh thần của Phó Giác Lãng.

Đánh đến hai mươi roi, răng vẫn cắn chặt nhưng đã muốn không có cách nào ngăn cản rên rỉ, vết roi tầng tầng chồng chất, Phó Giác Lãng tốt đối với số lượng trừng phạt bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

“Vì sao đánh người?” Phó Tây Giang lại một lần nữa dừng lại, vẫn như cũ là cùng một vấn đề.

Phó Giác Lãng ngăn ra: “Bởi vì con... hút Phúc Thọ cao...”

Phó Tây Giang trầm mặc không lên tiếng phản đối.

“Là bởi vì con không có tuân thủ gia quy...” Phó Tây Giang vẫn như trước trầm mặc.

Phía sau từng trận đau đớn kích thích Phó Giác Lãng đích ý nghĩ, hấn đau khổ suy tư một lúc lâu nhưng vẫn cảm thấy mờ mịt.

Phó Tây Giang nói: “Người nếu không biết, chúng ta liền tiếp tục”.

Cùng một biện pháp, lại một lần nữa bức Phó Giác Lãng vào đường cùng.

6. Chương 6

Phó Tây Giang thấy hấn vẫn mạnh miệng không chịu nói thật, càng tức giận, không bận tâm đạo lực ngày càng gia tăng.

“Ách a...” roi trúng ngay vết roi cũ, Phó Giác Lãng đau theo bản năng đưa tay ra ngăn cản.

“Người dám!” Phó Tây Giang quát một tiếng: “Bỏ tay ra!”

Phó Giác Lãng sớm chịu không nổi, làm sao có thể nghe theo, co rúm người muốn chạy trốn. Phó Tây Giang nhìn không quen bộ dáng này càng nổi giận nói: “Người thử nhìn lại bản thân người xem, hành vi phóng

đăng, cam chịu, không chí cầu tiến, co rúm đáng xấu hổ, không có đến nửa phần đáng đáp con cháu của Phó gia ta!”.

Phó Giác Lãng trong lòng vốn là ủy khuất, giờ phút này lại bị phụ thân nghiêm khắc trách phạt càng không phục nói: “Tôi từ trước đến giờ đều như vậy hành vi phóng đăng, yếu đuối, bất tài, trước kia người đối với tôi đều không không quản, hiện tại lại lấy cớ gì mà đánh tôi? Tôi vốn là đứa con vô dụng bất tài, ăn chơi trác táng, dù sao tất cả mọi người đều cảm thấy như vậy, cả phụ thân đây chẳng phải cũng cho là như thế sao!”.

Lời vừa nói ra, Phó Giác Lãng đã cảm thấy hối hận bởi lẽ sắc mặt phụ thân ngay lúc này làm hắn thật sự khiếp sợ.

“Vút ”

Roi mang theo tức giận cùng thất vọng hỗn loạn mà trút xuống, Phó Giác Lãng theo bản năng liền chạy trốn.

“Vút ”

Một roi trúng ngay vào cánh tay, cắt đứt tay áo

Cánh tay ít thịt làm sao chịu nổi một roi dữ tợn, Phó Giác Lãng ôm lấy cánh tay. Cánh tay đau đớn càng làm cho phó giác lãng chính là hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của phụ thân: “Đem tay áo kéo lên đi.”

Phó Giác Lãng sắc mặt trắng bệch, mang ý dò xét nhìn phụ thân. Phụ tử hai người đối diện nhau, trong nháy mắt Phó Giác Lãng gần như đã hiểu được phụ thân đang nghĩ gì, chợt dạ cúi đầu.

Phó Tây Giang tức nhiên không dễ dàng bỏ qua cho hắn: “Chột dạ cái gì, ngẩng đầu lên nhìn ta!”

Phó Giác Lãng cố gắng trấn định ngẩng đầu lên, hai tai đỏ bừng, trên mặt còn lộ vệt nước mắt, quần áo xộc xệch, không có đến nửa phần bộ dáng khí phách ngang tang của Đông Bắc tiểu Thái tử xưa kia. Phó Tây Giang nhìn bộ dáng chật vật của đứa con, trầm mặc một lúc lâu lại nhìn thẳng đến Phó Giác Lãng nói một câu cực kì bình thản: “Phụ thân luôn mong chờ người chính miệng nói thật cho ta biết, bất quá xem ra ta thật phải thất vọng “.

Phó Giác Lãng chấn động, sắc mặt thật khó coi, nắm chặt cánh tay, ngón tay không ngừng run rẩy đứng lên.

-“Hôm nay ta hẳn là cao hứng” Phó Tây Giang thâm ý nhìn Phó Giác Lãng: “Ta nuôi dưỡng ra một đứa con thật thông minh, nếu không phải có mặt báo, phụ thân thiếu chút nữa đã bị người dễ dàng lừa dối ”

-“Hừ, Phúc Thọ cao. Phúc Thọ cao vẫn chưa hợp ý người. Phụ thân đây vẫn chưa thấy qua thú vui mới mẻ của người, không bằng người hãy lấy ra cho phụ thân được mở mang tầm mắt.

Phó Giác Lãng tự nhiên hiểu được ý tứ của phụ thân, hắn vốn là thẹn trong lòng lại bị phụ thân nói mấy câu đó càng xấu hổ vô cùng, sau một lúc lâu mới nói: “Phụ thân...Giác Lãng biết sai rồi...”

-“Thôi, người không cần nói nữa” Phó Tây Giang đã thật nản lòng thoái chí: “Lại nhận sai, người cũng không phải thật tâm, không cần diễn trò cho ta xem”.

Phó Giác Lãng có chút mờ mịt, phụ thân đối hắn hoặc cưng chiều hoặc nghiêm khắc, làm mất đi không nói ra như vậy thất vọng trong lời nói.

“Phụ thân...” Phó Giác Lãng muốn mở miệng giải thích nhưng lời nói tới miệng mới phát hiện ra bất luận là lí do gì cũng vô phương cứu giã.

Ngón tay đang siết chặt cánh tay lại dần dần buông ra, Phó Giác Lãng giống như hạ quyết tâm thật lớn, chậm rãi đem tay áo kéo lên. Bên trong khuỷu tay nổi rõ ràng chỉ chút lỗ kim, nhìn thật ghê người. Phó Tây Giang mặc dù sớm đã có nghe nói qua nhưng tận mắt nhìn thấy càng không kìm được lửa giận trong lòng.

Phó Giác Lãng chợt dạ liếc mắt nhìn phụ thân nói: “Con không dám lại giấu diếm phụ thân, lúc trước có người đem tặng thứ này cho con nói là so với Phúc Thọ cao càng làm cho người ăn không biết ngon đúng là

nhân gian cực phẩm, là con nhất thời hồ đồ... Sau này mới biết thứ này nếu dùng quá liều có thể gây chết người, lúc muốn cai nó mới phát hiện còn khó hơn lên trời...”

“Người cũng biết thân thể này là do cha mẹ sinh ra” Phó Tây Giang gầm lên giống như sấm sét. Phó Giác Lãng run rẩy, rưng rưng nước mắt nói: “Giác Lãng biết sai lầm rồi, xin phụ thân khoan thứ...”

– “Khoan thứ!” Phó Tây Giang giận dữ phản cười: “Phụ thân chính là luôn luôn khoan thứ người nhưng rốt cuộc lại thành ra nuông chiều người đến mức vô pháp vô thiên, ngay đến cả cái thứ độc hại xấu xa này người cũng dám dùng! Người đã xem cánh tay này là dư thừa, phụ thân sẽ thay người phế đi nó!”

Nói xong, một roi như cuồng phong gào thét đánh ngay cánh tay, nếu nói là Phó Tây Giang lúc trước đều là chịu đựng tức giận mà còn không chế được lực đạo, hiện tại là giận tím mặt, thẳng tay trách đánh. Phó Giác Lãng đau đớn kịch liệt lại đem cánh tay giấu đi.

– “Còn dám trốn!” Phó Tây Giang tức giận, roi liền đuổi đánh, trúng vào xương ngón tay đau đến mức muốn khóc thành tiếng.

Phó Giác Lãng chưa bao giờ thấy phụ thân tức giận như thế, sợ tới mức tìm mọi cách mà trốn tránh: “Phụ thân bớt giận! con thật sự biết sai rồi!”

– “Biết sai?” Phó Tây Giang cười lạnh: “Người nếu là có nửa phần biết sai sẽ không nghĩ đủ mọi cách lừa gạt phụ thân, trốn tránh trách phạt!”

Phó Giác Lãng đã lui đến sát cửa, chỉ cần hấn dùng tay đẩy cửa ra liền có thể chạy thoát đi ra ngoài nhưng hấn vẫn là không có lá gan này. Nếu bây giờ thật sự chạy thoát thì sau này không phải chỉ một chút trách đánh là có thể giải quyết được.

“Lay đây cho ta!” Phó Tây Giang cầm roi trong tay lạnh lùng nói: “Người nếu còn có nửa phần bộ dáng của con cháu Phó gia thì liền đứng mực cam chịu trách phạt cho ta!”

Phó Giác Lãng chần chờ. Phó Tây Giang nhìn đứa con do dự không quyết, sắc mặt âm trầm nói: “Người đừng lại làm cho phụ thân thất vọng”.

7. Chương 7

Phó Giác Lãng chấn động, sau một lúc lâu, rốt cuộc vẫn là bước ra từng bước chậm rãi đi đến trước mặt phụ thân quỳ xuống.

Phó Tây Giang tay cầm roi gõ gõ cánh tay hấn ra lệnh: “Duỗi thẳng”

Phó Giác Lãng cắn môi, kìm nén nước mắt, vươn tay ra.

“Đem nước mắt nhịn cho ta” Phó Tây Giang nhìn đứa con quỳ gối bên cạnh thân nhiên nói: “Người nhớ cho kĩ, phụ thân hôm nay đánh người, một là không cho người lại lừa gạt phụ thân, hai là không cho người lại dùng thứ chất độc xấu xa kia, ta sẽ dạy người thế nào là một nam nhân dám đương đầu với trách nhiệm”.

Roi mây sắc bén cắt qua không khí, không dung tình đánh ngay vào cánh tay Phó Giác Lãng, từng vết đỏ lần lượt hiện lên.

Phó Tây Giang mặc dù giảm bớt lực nhưng dù sao cũng là cây roi thô cứng, trên cánh tay lại không có nhiều thịt, đánh là chạm vào xương cốt càng đau đớn gấp bội làm cho người khó mà chống đỡ nổi.

Sau năm sáu roi Phó Giác Lãng không thể chịu đựng nổi, cánh tay hơi hạ thấp một chút

“Vút” một roi đánh vào nơi bị thương nặng nhất, Phó Giác Lãng đau đớn theo bản năng rút tay về nhưng lập tức nhớ đến quy củ của phụ thân trong lòng run sợ nhìn ngài.

Phó Tây Giang lấy đằng roi chỉ ngay cánh tay: “Giữ yên, tránh một lần thêm mười roi”.

-“Đúng vậy...” Phó Giác Lãng cắn môi muốn giảm bớt đau đớn trên cánh tay nhưng là roi dần chuyển từ nơi cánh tay non mịn chỗ xuống nơi vốn đã chi chít lỗ kim, mới đánh vài roi liền sưng lên, da thịt phía dưới một mảnh xanh tím, nhìn qua càng làm cho người ta sợ hãi. Mặc dù vậy, Phó Tây Giang cũng không có nửa phần nường tay.

Cánh tay ngày càng không chịu nổi sự tàn phá của roi mây, Phó Giác Lãng chỉ cảm thấy hai tay gần như tê dại, nhin không được mà phát ra tiếng rên rỉ: “Phụ thân...”

Vốn không trông mong sự cầu xin được thương xót nhưng Phó Tây Giang lại đột ngột dừng lại

Phó Giác Lãng trong lòng kinh hãi, nghĩ đến cuối cùng cũng đợi được phụ thân bớt giận nhưng không ngờ Phó Tây Giang lại nói: “Lau nước mắt đi đừng làm cho phụ thân phải thấy bộ dáng vô dụng không chút tiền đồ kia của ngươi, nhớ cho rõ đừng trách ta gặp một lần là đánh một lần”.

Phó Giác Lãng ngẩn ngơ, sau một lúc lâu, cúi đầu lau nhanh hai hàng nước mắt, trong lòng ủy khuất càng dâng trào như cơn đạo hồng thủy cuộn cuộn kéo đến.

Quần là áo lụa vô dụng bất tài cũng không là hấn mong muốn, bị kẻ tiểu nhân khác đâm sau lưng nói hấn muốn mưu quyền đoạt vị cũng không là hấn mong muốn, dùng đến cái thứ độc hại kia càng không là hấn mong muốn! Người ngoài chê trách, phụ thân lại nghiêm phạt làm cho hấn nhất thời mờ mịt, lúc trước rõ ràng không phải như vậy, đến tột cùng là vì sao dẫn tới bước đường ngày hôm nay”.

Che đi cổ tay áo ướt đầm một mảng lớn. Bao nhiêu ủy khuất từ chuyện ở Vân Dương ngày ấy như vỡ òa theo từng giọt nước mắt. Phó Giác Lãng cố chấp che khuất đi khuôn mặt tràn đầy nước mắt kia. Hấn gắt gao cắn chặt môi, mặc dù là nứt nở, nghẹn ngào nhưng cũng cố gắng khống chế không cho phát ra âm thanh. Hấn không chỉ sợ phụ thân nghe thấy sẽ càng trách phạt nặng nề mà là càng sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của người.

Phó Tây Giang nhìn đứa con run rẩy mà bắt đầu trách tự trách mình trước kia quá dung túng nuông chiều hấn. Chung quy cứ cho rằng thuận theo bản tính của đứa con mới là tốt nhất nhưng hiện tại ngài bắt đầu nghĩ lại, có lẽ ngay từ đầu sự mềm yếu, do dự kia là một sự sai lầm. Cọp con dũng mãnh có thể nào lại trở thành cừu con yếu đuối

“Không được khóc!” Phó Tây Giang giọng nói để lộ một chút yêu thương xót xa: “Có đau cũng phải chịu đựng!”

Đúng vậy...” Phó Giác Lãng nghẹn ngào hai tiếng, lại giơ tay lên. Trên cánh tay ban đầu là chi chít những lỗ kim đỏ tươi nay lại đầy vết voi xanh tím rợn người.

Một roi đánh xuống

-“Ngươi có thể có ủy khuất?”

Phó giác lãng dùng sức nuốt xuống tiếng rên rỉ, môi run rẩy nói: “Đúng vậy là con có lỗi... Không ủy khuất...” nhưng biểu tình kia cùng bộ dáng lại tỏ vẻ vô cùng ủy khuất.

Lại một roi

“Đó là có ủy khuất cũng phải nhin ” Phó Tây Giang nói: “Nam tử hán đại trượng phu, động chuyện liền xuống nước nhỏ, làm sao có thể lập nên uy danh trong quân ngũ

Phó Giác Lãng cắn môi “... Phải ”

Lại một roi nữa

-“Đau không?” Này rõ ràng là biết còn có hỏi

Phó Giác Lãng cắn chặt răng nuốt xuống đau đớn: “Đau”

“Nhớ kỹ cái đau này” Phó Tây Giang ánh mắt nặng nề nhìn đứa con sắc mặt tái nhợt: “Nếu ngươi nghĩ muốn nhận thua bỏ trách nhiệm thì hãy nhớ đến nỗi đau ngày hôm nay mà tự cảnh tỉnh mình”.

Phó giác lãng mím môi, trên trán mồ hôi lạnh rơi xuống: ” con... ghi nhớ.”

Và lại thêm một roi

-“Nhớ kỹ, nếu là một người không phục người, người phải làm cho một người xem, nếu là một trăm người không phục người, người phải làm cho một trăm người xem, thẳng đến khi tất cả mọi người đều phục mới thôi! Cam chịu, không cầu tiến, Phó gia chúng ta không chấp nhận loại con cháu không có tiền đồ như vậy”.

Phó Giác Lãng cắn răng gật đầu: “con ghi nhớ... Phụ thân dạy bảo.”

Roi cuối cùng đánh xuống so với trước càng tàn nhẫn hơn, Phó Giác Lãng đau đớn đến sững sờ, nhin không được phát ra một tiếng kêu khàn khàn, toàn bộ thân người đều run lên

Phó Tây Giang tay cầm roi, thanh âm vang vọng: “Bất kể gặp chuyện gì đều phải đứng thẳng lưng cho ta! Bởi vì người là con cháu của Phó gia mang trên người vinh quang của gia tộc, sự tín nhiệm của tướng sĩ... và cũng là mang theo hết thảy kì vọng của phụ thân”

Phó Giác Lãng lại không nghe thấy những lời này, mấy ngày liên tiếp phóng túng đã bào mòn sức khỏe huống chi lại bị phụ thân nghiêm hình trách phạt. Hắn yếu ớt dựa vào tường hôn mê tự lúc nào.

8. Chương 8

Phó Giác Lãng khi tỉnh lại, trời đã lờ mờ sáng, hắn nhúc nhích ngón tay chỉ cảm thấy cả người đau nhức, nhất là phía sau nóng như lửa đốt, đau đớn kịch liệt làm cho hắn nhin không được mà rên rỉ.

Hắn nằm úp sấp ở trên giường lại mơ hồ cảm nhận có một bóng người ở bên cạnh, thấp thoáng một màu áo xanh. Phó Giác Lãng trong lòng có một tia không xác định, hắn nheo mắt, cố nhìn rõ kêu lên một tiếng: “Đại ca..?”

Vị nam tử kia như bưng tỉnh giữa giấc mộng, giật giật ngón tay, chậm rãi ngẩng đầu, nét mặt tương đối giống hệt Phó Giác Lãng, nhưng so ra có vài phần cương nghị hơn.

“Tỉnh rồi?” Phó Giác Duy hỏi lại thấy đệ đệ đang nhìn ngó khắp nhà liền nói: “Không cần tìm, Phụ thân đã sớm quay về Đông Bắc “.

Phó Giác Lãng ngẩn ra, ánh mắt tràn đầy thất vọng, sau một lúc lâu mới nói: “Đại soái... vẫn không muốn tha thứ cho tôi, nếu không như thế nào vừa mới đánh đập dữ dội cũng không chút quan tâm mà bỏ đi.

Phó Giác Duy hừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Phụ thân thì gọi là phụ thân, cái gì mà Đại soái. Nếu thật sự chỉ là Đại soái, tội của người sớm đã đem lên giáo trường, bị loạn côn đánh đến còn nửa cái mạng.

Phó Giác Lãng cúi đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt của ca ca. Đối với phụ thân, hắn có thể không cần kiêng kỵ, làm nũng ăn vạ nhưng đối mặt với đại ca, hắn cũng thật sự sợ hãi.

“Chột dạ cái gì?” Phó Giác Duy từ trong tay rải xuống một thứ bột màu trắng, lạnh lùng nói: “Dám làm không dám nhận? ta thật không ngờ chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, người đã phóng túng đến mức này. Phụ thân đánh người cũng không oan ức”.

Phó Giác Lãng không dám trả lời, trong tay ca ca đích thực là loại thuốc phiện độc hại kia. Phó Giác Duy thấy hắn không đáp, ánh mắt càng sắc bén.

Phó Giác Lãng còn không dám nhìn vào ánh mắt của ca ca chỉ dám nói: “... Là Giác Lãng không tốt, đại ca bớt giận, nếu phải phạt thì

Cũng có thể thương xót Giác Lãng mà tạm hoãn hay không?”

-“Sớm thông minh thế thì tốt rồi? Không cần cùng phụ gây chiến. Người cũng biết giặc ngoại xâm ở Đông bắc luôn xem phụ thân là chướng ngại vật lớn, trong quân tướng lĩnh luôn phải sẵn sàng chờ lệnh, đến ca đây mỗi ngày cũng không ngủ được quá ba canh giờ, huống chi là phụ thân?”. Phó Giác Duy trừng mắt

nhìn hấn: “Bọn giặc ngày đêm ngóng trông cơ hội để đánh chiếm Đông Bắc, phụ thân chuyển đi này có bao nhiêu nguy hiểm? Nếu không phải vì chuyện của người cũng không cần mạo hiểm lớn như vậy”.

Phó Giác Lãng nghe vậy ngơ ngẩn, mọi thất vọng ban đầu đều dần tan biến chỉ còn lại sự tự trách đang dâng trào: “Phụ thân người.... đều là tại Giác Lãng không tốt” lời nói chất chứa bao nhiêu là hối hận.

Phó Giác Duy thở dài, vỗ vai đứa tiểu đệ: ” Giác Lãng à, ở trong lòng phụ thân, ca với đệ đều là giống nhau. Phụ thân đối ca luôn luôn trách phạt nặng nề nhưng đối với đệ thì khác, bất quá là bởi vì không muốn chúng ta lầm đường lỡ bước. Đệ có biết, ca đây nhìn người ở trước mặt phụ thân có thể tùy ý làm nũng, không cần kiêng dè thật sự rất ngưỡng mộ”.

Phó Giác Lãng sững sốt, hấn chưa bao giờ nghĩ tới một người tài năng, quyết đoán luôn là một nhân vật ưu tú trong mắt mọi người như đại ca cũng có ngày ngưỡng mộ hấn.

-“Kì vọng mà phụ thân dành cho đệ so với ca cũng không ít, người luôn trông mong được nhìn thấy đệ trở thành một nam nhân chân chính, một quân nhân kiệt suất”. Phó Giác Duy nhìn đệ đệ, lần đầu tiên kiên nhẫn khuyên rằng: “Đừng làm cho phụ thân thất vọng.”

Phó Giác Lãng sững sờ nhìn đại ca, trong lòng vô cùng rối loạnCó xúc động, có mờ mịt, có chấn động... Càng nhiều hơn chính là sự tự trách.

Hấn cho tới bây giờ luôn cho rằng trong mắt phụ thân chỉ có mình đại ca mà thôi, mọi kì vọng và khen ngợi đều dành cho huynh ấy... Hấn vì thế mà bất bình, khó chịu, không cầu tiến đúng thật là trẻ con ngu ngốc.

Ngày rớt cuộc đã đến, mặt trời đỏ rực nhuộm hồng áng mây cũng chính là chiếu sáng Phó Giác Lãng đích tâm tư

—

Kể từ lần giáo huấn khắc cốt ghi tâm kia cũng đã hơn một năm, Phó Giác Lãng rốt cục cũng trở lại quân doanh Đông Bắc. Hấn lần này trở về, về công là vì báo cáo công tác, về tư chính là muốn thỉnh tội.

Cũng giống như một năm trước đây hấn vẫn gầy gò yếu ớt nhưng ánh mắt so với từ trước chừng chạc, nghiêm nghị hơn nhiều.

Cửa lớn quân doanh Đông Bắc từ từ mở ra, Phó Giác Lãng chậm rãi bước vào, nhìn thấy hấn các tướng lãnh, phụ tá đều không tự giác mà dừng lại ánh mắt, ai cũng biết đây chính là Đông Bắc tiểu Thái tử nửa năm trước bị sung quân.

Phụ tá Viên Thịnh nho nhả lễ độ mời hấn ngồi xuống: “Đại soái đang họp, nhị thiếu gia có cần dùng trà?” Nếu là người khác thì hiển nhiên đều là đứng chờ nhưng là tiểu Thái tử gia trước nay chưa bao giờ tuân thủ quy củ, đừng nói là ngồi, muốn nằm là nằm thôi.

Phó Giác Lãng lại từ chối nhẹ nhàng thật ngoài dự đoán mọi người: “Đa tạ, tôi đứng chờ là được rồi. Cũng đừng gọi tôi là nhị thiếu gia nữa, trong quân doanh vẫn là kêu chức danh đi”.

Viên thịnh có chút kinh ngạc, không nghĩ tới tiểu Thái tử luôn vô pháp vô thiên kia cũng có ngày tuân thủ quy tắc.

Phó Giác Lãng cũng không có chờ bao lâu, hội nghị đã tan, các tướng lãnh mở cửa bước ra liền thấy hấn quy củ đứng ở một bên đều là sững sốt, một vài vị thúc bá tươi cười chào đón: “cháu Lãng đã trở lại, một năm không gặp so với từ trước kia chín chắn hơn nhiều”. Nếu là lúc trước, dù có thấy bọn họ thì hỗn thế tiểu ma vương này cũng sẽ không quy củ lễ phép như thế.

Phó Giác Lãng cười thỉnh lễ: “Từ trước giờ là Giác Lãng không hiểu chuyện, xin các thúc bá đừng chấp nhứt mà rộng lòng bỏ qua”.

“Nói gì vậy, đều là trưởng bối nhìn người lớn lên, còn có thể cùng người so đo?” Các thúc bá rõ ràng có chút thụ sủng nhược kinh (1), giờ phút này có chút dằn dò: “Nếu đã trở lại, cũng đừng đi vội, lát nữa vào trong cùng phụ thân người trò chuyện, hảo hảo nhận lỗi đi, đừng có ương bướng nữa”.

“Đa tạ thúc bá chỉ bảo, Giác Lãng đã biết”.

Phó Giác Lãng lại một lần nữa bước vào này nhưng mỗi lần đều không giống nhau. Gần như thành thói quen, hần đều khẩn trương, bất an, kích động, cùng mãnh liệt đích tưởng niệm, mỗi bước đi đều thật cẩn thận.

Hần chậm rãi đến gần bàn làm việc bắt gặp một thân ảnh quen thuộc giọng nói có chút run rẩy: “Thiếu tướng Quân đoàn 17 Phó Giác Lãng xin chào Đại soái.”

Thân ảnh kia chậm rãi xoay người lại, Phó Tây Giang nhìn đứa con đứng ở trước mặt, trong lòng vừa vui mừng, cũng tưởng niệm khó nhịn, cuối cùng chính là khẽ gật đầu: “Ưm đã trở lại.”

Phó Giác Lãng trong lòng bỗng nhiên liền có chút khó chịu, này một năm không thấy, phụ thân hình như đã già hơn trước rất nhiều, chắc là suốt ngày bận tâm quân vụ, lao lực quá độ. Nghĩ tới hần càng ảo não, cảm thấy chính mình thật vô dụng.

“Này một năm đã trôi qua ” Phó Tây Giang nhìn thân hình gầy yếu của đứa con, biết rằng một năm qua hần vì cai độc nghiện mà chịu nhiều thống khổ, rất cuộc đau lòng.

Phó Giác Lãng trong lòng đau xót, một năm qua xa cách phụ thân, ở trong lòng có bao nhiêu lời muốn nói lại không thể nói. Hần hướng về phụ thân chậm rãi quỳ xuống, ngẩng đầu nói: “Phụ thân.. con trở về thỉnh tội với người...”

-” Thỉnh tội gì?” Phó Tây Giang nét mặt không biết vui buồn.

-“Tội thứ nhất là con không nên cam chịu, không có cầu tiến làm cho phụ thân lo lắng ; tội thứ hai là con không nên làm xằng làm bậy làm cho Phụ thân bận tâm ; tội thứ ba là không nên hiểu lầm phụ thân nhiều năm như vậy cũng không biết phụ thân dụng tâm lương khổ (2)...”. Phó Giác Lãng cao giọng nghẹn ngào: “Là Giác Lãng không tốt, làm cho phụ thân phải thất vọng.. Lời phụ thân dạy bảo đã cảnh tỉnh con, con sẽ luôn khắc cốt ghi tâm, về sau nhất định không làm cho phụ thân thất vọng nữa... Cầu người tha thứ cho Giác Lãng...”

Phó tây Giang ánh mắt nặng nề nhìn quỳ gối bên cạnh đích đứa con, sau một lúc lâu mới nói: “Người thật sự làm cho phụ thân thất vọng”.

Phó Giác Lãng chấn động, trong lòng trầm xuống. Phụ thân vẫn là không chịu tha thứ cho mình sao?

“Bất quá ” Phó Tây Giang đưa tay kéo đứa con đứng dậy: “Biết sai chịu sửa là vô cùng tốt”.Hần vỗ nhẹ vai đứa con, trong ánh mắt mang đầy vẻ tự hào: “con hiện tại làm cho phụ thân đây thật kiêu ngạo”

End.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huan-tinh>